

Anotace

Tato práce se zabývá právním rozбором pravidel společné vízové politiky EU. Vízová politika je pojednána z hlediska historického vývoje a svého zařazení v schengenském *acquis*. Práce následně analyzuje důležité instituty vízové politiky včetně typologie víz a výjimek z vízové povinnosti, vízové reciprocity, vízové facilitace a procesů vízové liberalizace. Kriticky jsou rozebrány jednotlivé fáze vízového procesu se zvláštním důrazem na otázku existence subjektivního práva na vydání víza a práva na odvolání. Předmětem rozboru jsou zejména úprava nařízení vízového kodexu, nařízení č. 539/2001 a související judikatura Soudního dvora. Pro ilustraci implementace do národního práva a posouzení požadavků teorie na parametry správního řízení a správního rozhodnutí je citována i právní úprava České republiky a judikatura jejích vyšších soudů. Jednotlivá pravidla jsou posuzována z hlediska své legitimacy, vlivu na právní jistotu subjektů, účelnosti a přiměřenosti. Jádrem práce je teze, že platné vízové *acquis* nezakládá vázané subjektivní právo na vízum a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum nevyžaduje soudní přezkum. Žadateli není zaručeno vydání víza, ale spravedlivý proces směřující k jeho vydání, nebo nevydání. Avšak ani taxativnost důvodů zamítnutí nutně neimplikuje vznik subjektivního práva na udělení víza, protože některé z důvodů zamítnutí jsou tak obecné, široké a subjektivní, že pod ně lze podřadit prakticky jakýkoliv představitelný legitimní důvod zamítnutí víza. Taková šíře uvážení neodpovídá subjektivnímu právu.

Klíčová slova: krátkodobá víza, Schengen, právo na udělení víza, právo na odvolání, vízový kodex, vízová reciprocity, vízová liberalizace, vízová facilitace, vízová politika, EU, spravedlivý proces.